

som naar de selv skulle passe paa Kassen. I den Tid, jeg har været Medbestyrer af Brejningeanstalten, have vi baade fra de højstlønnede og fra de lavestlønnede faaet Spørgsmaal, om vi ikke kunde give Lønningsforhøjelse. Vi have svaret, at det vilde være os kært at kunne imødekomme Kravet, men da det var en selvejende Institution, og vi skulde betale Renter og Afdrag og holde Bygningerne vedlige, maatte vi bede dem vente, indtil de økonomiske Forhold bleve saaledes, at vi kunde overkomme det. Saa bleve de forbavsede, de troede, det var en Statsanstalt, og at naar vi anbefalede Sagen, vilde Lønningerne blive udbetalte, for der var jo Penge nok i Statskassen. Men da de fik at vide, at Anstalten var en selvejende Institution med en egen Kasse, erkendte de, skønt de kunde ønske mere Løn, at det fremgik af Regnskabet, at Indtægterne ikke sloge til, saa at de altsaa maatte vente. Det var den første Grund, som jeg antydede før. Men der er en anden Grund, og det er Lønningerne til de faste Embedsmænd, som vi have. Vi have f. Eks. paa Brejningeanstalten vor første Lærerinde, som faar 1,400 Kr. i Løn samt Bolig osv., men ved Døvstummeinstituttet og Blindeinstituttet faa de samme Lærerinder 2,000 Kr. i Løn. Saa er der Lærerinder, der faa 1,296 Kr. om Aaret, de tilsvarende paa disse Anstalter faa 2,200 Kr. Jeg skal springe ned til nogle af de nederste, her er jo en hel Liste. En Frk. Clausen faar 1,008 Kr., hun vilde ovre paa Døvstumme- og Blindeinstituttet faa 1,400 Kr., der er saa en anden Frøken, der faar 870 Kr.; hun vilde ogsaa paa disse andre Anstalter faa 1,400 Kr. Der er ingen, der faar under 1,400 Kr. paa disse Anstalter. Her ser de, mine Herrer, naar vi byde dem en saadan Lønning, er det en Lønning, de meget godt kunne leve af under disse Forhold, hvor de have Bolig osv., mange af dem, men naar vi komme til Statsanstalterne maa de op, for saadan er det paa andre Anstalter, vi maa da gaa til en højere Udgift. Det samme viser sig i andre Forhold. Vi se det saa tidt i Finansudvalget. Naar et Bud i Finansministeriet har 1,400 Kr., kan det ikke gaa an, at Budene i Trafikministeriet kun have 1,200 Kr., de maa ogsaa have 1,400 Kr., og saadan gaar det ogsaa med Lønninger til Lærere og Lærerinder. Det forholder sig dog ikke saadan, naar vi komme til dem, der kaldes virkelige Arbejdere derovre, thi der er Anstalten ved Brejninge højere oppe med Lønnen end Aandssvageanstalten ved

Ebberødgaard. Vi ville imidlertid absolut paa hele Linien komme stærkt op med Lønningerne, dersom det var en Statsanstalt. Desuden maa alle vore bedre lønnede Funktionærer i Brejninge svare 5 pCt. af deres Løn til en Pensionskasse. Det har for denne Anstalt ikke været mindre end 5,800 Kr., Funktionærerne saaledes have indbetalt til deres egen Pensionering for Aaret 1903—04, og for Aaret 1904—05 vil Beløbet naturligvis kunne stige lidt. Var det derimod en Statsanstalt, vilde de ikke komme til at give en eneste Øre, men de vilde selvfølgelig forlange at faa deres Pension, ligesom de faa paa Døvstummeinstituttet og Blindeinstituttet.

Det ærede Medlem for Nørresundby sagde: Denne Anstalt ovre ved Brejninge er nok ikke saa billig endda, den koster jo Staten omtrent 300,000 Kr. om Aaret. Det ærede Medlem forstaar jo at sætte sig grundig ind i Sagerne, og vil han saa ikke tage med, at denne Anstalt i Renter og Afdrag til Staten svarer 63,000 Kr. hvert Aar? Dette maa jo tages med, naar Talen er om en selvejende Institution. Vi svare vore Renter og Afdrag til Staten, saa at Anstalten, naar 60 Aar ere forløbne, og den vedblivende vil være i Stand til at svare Renter og Afdrag, vil være en fuldt ud selvejende Institution, som hverken har Renter eller Afdrag at svare. Jeg mener altsaa, at naar der er en Bestyrelse, som virkelig har Øje for den økonomiske Side af Sagen — og vi ere paa Brejninge saa heldigt stillede, at vi have en Styrer, som paa det lægevidenskabelige og humane Omraade nok til det yderste skal sørge for, at Alumnerne kunne have det saa godt og udmærket som muligt, saa at Bestyrelsen altsaa kan tage navnlig den økonomiske Side af Sagen op —, vil en selvejende Institution være henvist til at spare baade paa det ene og det andet Omraade, fordi den har en moralsk Forpligtelse til at faa det til at slaa til. Det er det, som hidtil paa Brejninge har været vor Op-gave, for at vi derved kunne bidrage til, at Landet dog faar en lille Smule for de mange Penge, det har givet ud til Gavn for de mange smaa Hjem, der have deres Børn paa denne Anstalt. Det bliver meget dyrere, saa saare vi gaa til Statsdrift. Lad mig nævne en Ting, som tit er bleven anført i den sidste Tid. Staten prøver jo at lave Klæde ude paa Usserød Fabrik. Jeg har mange Gange inde i Finansudvalget sagt til de Herrer Socialdemokrater: Her se I nu, hvor dejligt det er med Statsdrift. De andre Fabrikanter i Landet